

NHỮNG TÂM LÒNG VÔ LƯỢNG

Xin tường thuật câu chuyện thật 100%

Nhân một chuyến chở người đi hiến tủy sống tại cơ sở Hiến máu ở City Melbourne. Tình cờ tôi được thưởng ngoạn một: **“Tác phẩm sống và tuyệt vời nhất”**, đó là hình ảnh: “Một thanh niên tay giết bé trai độ 4 tuổi, tay kia bế bé gái khoảng 2 tuổi. Ba cha con kéo nhau vào phòng làm thủ tục hiến máu, nhưng khổ nỗi, hai đứa nhỏ không chịu rời cha chúng; đứa níu tay trái, đứa lồi tay phải vì chúng thấy mọi người ở đây đều lạ và nhà

cửa cũng khác, cho nên chúng sợ chẳng? Máy cô y tá đến bồng bế chúng, nhưng bé gái thì không chịu rời cha của bé nửa bước, khi lên giường để lấy máu, bé cũng lên nằm bên cạnh cha của nó”. Sau khi hiến máu xong, anh ta qua

giường nằm chờ hồi sức. Tôi mới có cơ hội mon men lại gần hỏi anh lắng nghe ba câu chuyện:

- Vợ anh đâu mà không giữ cháu, khiến anh phải khổ cực vì chúng quá vậy?

Anh ta nở nụ cười thật hồn nhiên trả lời:

- Bà xã, vợ tôi phải đi làm ca sáng ở xưởng bánh kẹo, tôi thì làm ca đêm ở hãng nhựa nylon. Thế nên chúng tôi phải thay nhau coi con và làm mọi việc trong nhà, đồng thời chia nhau phục vụ xã hội luôn. Cho nên chiều nay vợ tôi tan sở làm sẽ đi thẳng đến đây hiến máu xong về nhà nằng lo cơm nước cho gia đình và luôn cả bữa sáng hôm sau nữa. Phần tôi, ăn uống qua loa đoạn bàn giao việc nhà cho vợ là đến giờ đi làm thì vừa... Nghe anh ta kể về công việc ở hãng, ở nhà thật đa đoan vất vả, nhất là 2 cháu còn quá nhỏ, ấy vậy mà vợ chồng còn thay nhau đi hiến máu, một việc làm tự nguyện để chăm lo cho tha nhân gặp phải tai biến mà không bao giờ biết mặt người thọ nhận. Khiến lòng tôi vô cùng cảm động, nên tôi nói:

- Nay anh, việc vợ chồng anh đi hiến máu cho thiên hạ trong lúc hoàn cảnh gia đình anh quá khó khăn; bận rộn không còn chút thời giờ hở tay. Như thế vợ chồng anh đã là đáng Bồ tát, là Thánh, là Phật là Chúa anh có hay chẳng? Vì phàm người đời họ chỉ lo cho chính họ; cho con cái, cha mẹ, anh chị em bà con của họ là cùng.

Hiếm ai lo cho tha nhân; cho người khác. Nghe tôi nói, anh khiêm tốn trả lời:

- Ô! tôi không nghĩ như vậy đâu, có chăng chỉ thăm như: Nhà mình nghèo khó, không có tiền của để có thể giúp người khác, nên có chút máu trong thân thể mình đem cống hiến hầu giúp cho ai đó đang khi cần đến...Thì cũng như bao nhiêu người trong thiên hạ thôi mà. Nghe anh ta ăn nói mộc mạc, vẻ chất phác, chân thành, khiến thêm mến phục. Tôi tiếp lời:

- Tư tưởng anh, việc làm và lời nói của anh tốt đẹp quá, dễ thương quá và cao cả quá. Xin có lời ngưỡng mộ vợ chồng anh nhiều lắm.

Rồi tôi thầm nghĩ: Giá mà thế gian đa số người có được tấm lòng như vợ chồng anh này thì nhân loại sẽ giảm thiểu khổ đau; thiên hạ sẽ không còn sự giành giật nhau, cắn xé nhau, ám hại nhau, hận thù nhau... Trong lúc vợ chồng anh chỉ nghĩ đến những bệnh nhân ở đâu đó đang hấp hối vì thiếu máu do hoạn nạn gây nên. Không riêng chỉ có Phật mới cứu độ chúng sinh, cũng không riêng chỉ có Chúa mới cứu rỗi nhân loại, và cũng chẳng riêng gì những người làm tiền nhiều của mới có thể làm phúc giúp đời được. Mà mọi người trong chúng ta đều có thể làm một cái gì đó, tùy theo khả năng mình, hoàn cảnh mình cũng có thể giúp người khác được an vui; dù chỉ nở nụ cười chân thật với người qua đường, cũng đã làm cho đời thêm tươi đẹp, thêm hạnh phúc rồi...

-oOo-

Cũng tại đây, vào ngày khác, tôi cũng chở người tới để hiến tế bào gốc. Gặp một toán vào hiến máu trong đó có em học sinh nhỏ tuổi nhất. Cô phụ trách phòng tiếp nhận máu nói với em học sinh rằng:

- Em Jenny Nguyễn còn nhỏ quá, thôi cho em về. Jenny khiếu nại:

- Năm nay em mười sáu !

- “Đúng tuổi được hiến máu”. Cô Y tế bảo:

- Tôi biết, nhưng em có sợ đau không? Jenny Nguyễn trả lời:

- Thừa cô, em rất sợ đau và sợ cả khi nhìn thấy máu. Nhưng thừa cô, em nghĩ những bệnh nhân đang nằm trên giường bệnh chờ tiếp máu còn đau hơn em nhiều, nên em sẽ chịu đau để cùng chia sẻ với người đang đau hơn em... Cô Y tế cười vui vẻ và nói:

- OK! Nhưng hỏi em một câu nhé! Em vừa nói em sẽ chịu đau. Vậy chịu đau bằng cách nào? Em nói thử cho biết để Trung Tâm Hiến Máu phổ biến cho mọi người cùng biết để họ phòng đau và chống đau. Vì đại đa số người tới hiến máu đều sợ đau cả... Bé Jenny Nguyễn cung kính và thông thả trình bày:

- Dạ thưa cô, bằng cách em hình dung thấy người bệnh, ốm tong teo, xanh xao vàng vọt, đang nằm thoi thóp mà thần chết thì lớn vồn chung

quanh, chờ mang mạng sống người bệnh đi, nếu được tiếp máu kịp thời thì khác nào như lá bùa để đuổi tử thần đi chỗ khác. Đồng thời em tự nói với lòng mình: Xem bệnh nhân đó như người thân của mình, hoặc cao hơn nữa họ chính là mình. Mặc dù họ là người Âu, người Á hay người Phi; Da vàng, da đen hoặc da trắng cũng xem như nhau cả... Có vậy thôi; em chỉ quán chiếu như thế, và nhủ lòng như vậy, là cái đau tự nhiên biến mất.

Phạm Đà Giang